

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **J. K.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2014, č. j. KrÚ 38996/2014/ODSH/14, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 18. 3. 2015, č. j. 52 A 64/2014 – 73,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 18. 3. 2015, č. j. 52 A 64/2014 – 73, rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 11. 6. 2014, č. j. KrÚ 38996/2014/ODSH/14, a rozhodnutí Magistrátu města Pardubic (ze dne 24. 3. 2014, č. j. OSA/P-288/14-D/15, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci k rukám advokáta Mgr. Jaroslava Topola náklady řízení o žalobě ve výši 35.425,58 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci k rukám advokáta Mgr. Jaroslava Topola náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 9.114 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozhodnutí krajského soudu

[1] Rozsudkem ze dne 18. 3. 2015, č. j. 52 A 64/2014 - 73, zamítl Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále jen „krajský soud“) žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2014, č. j. KrÚ 38996/2014/ODSH/14, kterým bylo zamítnuto

odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 24. 3. 2014, č. j. OSA/P-288/14-D/15, ve věci správního deliktu žalobce. Tímto správní orgán I. stupně rozhodl, že se žalobce dopustil správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“).

[2] Krajský soud dospěl k závěru, že byly splněny veškeré podmínky stanovené právními předpisy k uložení sankce žalobci za správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu žalobce, jakožto provozovatel vozidla, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené zákonem o silničním provozu. Krajský soud tedy žalobu pro nedůvodnost ve smyslu § 78 odst. s. ř. s. zamítl.

[3] Krajský soud ze správního spisu dovedl, že dne 13. 5. 2013 v čase 10:12 v ulici J. v P. porušil nezjištěný řidič vozidla značky AUDI reg. zn. X (dále jen „předmětné vozidlo“) zákaz vyplývající z dopravní značky IP 25a (zóna s dopravním omezením) a zaparkoval vozidlo v úseku platnosti dopravní značky IP 25a (zóna s dopravním omezením), konkrétně s vyobrazením značky IP 13c (parkoviště s parkovacím automatem a dodatkovým textem „zakazuje se stání bez platné parkovací karty nebo parkovacího poplatku Po-Pá 6-22 h, So 7-12 h“), kdy v předmětném vozidle nebyla viditelně umístěna platná parkovací karta ani za předmětné vozidlo nebyl zaplacen parkovací poplatek, čímž se nezjištěný řidič uvedeného vozidla dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, v návaznosti na porušení § 4c tohoto zákona. Následně byla žalobci zaslána správním orgánem I. stupně výzva k zaplacení peněžitě částky 500 Kč dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Na tuto výzvu reagoval žalobce přípisem ze dne 23. 12. 2013, ve kterém označil za pachatele tohoto přestupku P. K., nar. X, bytem Č. 601, P. 6, aby s tímto mohlo být zahájeno přestupkové řízení. Toto přestupkové řízení bylo následně pravomocně zastaveno. Správní orgán I. stupně zaslal žalobci sdělení o zahájení správního řízení dle § 46 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) a poučil jej o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Poté byly provedeny důkazy listinami dle § 53 odst. 6 správního řádu, o čemž byl proveden záznam do spisu a vydáno rozhodnutí ze dne 24. 3. 2014, č. j. OSA/P-288/14-D/15, kterým bylo žalobci za správní delikt uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost zaplatit paušální náhradu nákladů ve výši 1.000 Kč dle § 79 odst. 5 správního řádu a § 6 odst. 1 vyhl. č. 520/2005 Sb. Dne 1. 4. 2014 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno blanketní odvolání zmocněnce žalobce, společnosti FLEET Control, s.r.o. Správní orgán I. stupně následně vyzval dle § 37 odst. 3 a § 82 odst. 2 správního řádu zmocněnce k doplnění podání. Na toto nebylo nikterak reagováno, a tedy správní orgán I. stupně předal blanketní odvolání žalovanému, který následně potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a odvolání zamítl.

[4] Krajský soud dospěl k závěru, že ani jedna z námitek uvedených žalobcem není důvodná. K námitce stěžovatele, že přestupkové řízení proti P. K. bylo pouze formální a že nebylo prokázáno během řízení o správním deliktu to, že bylo pravomocně zastaveno, krajský soud uvedl, že rozhodnutí o zastavení je součástí spisu, se kterým žalobce měl možnost se seznámit. Krajský soud zdůraznil, že přestupkové řízení je vedeno zásadou vyšetřovací, a pokud měl žalobce nějaké důkazy či další podněty k usvědčení pachatele přestupku, měly tyto být žalobcem uplatněny. Toto nicméně žalobce neučinil. Krajský soud tedy s poukazem na § 125f odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu uvedl, že byly splněny veškeré podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla. K námitce absence ústního jednání a nezákonnosti správního řízení bez přítomnosti žalobce krajský soud uvedl, že o provedení důkazu listinou byl v souladu s § 53 odst. 6 správního řádu proveden záznam a současně byl žalobce řádně a včas

pokračování

poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Taktéž bylo uvedeno, že dle krajského soudu se nejedná o trestní řízení *sui generis*, které by požívalo ochrany ve smyslu Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Další námitkou žalobce bylo neprokázání přestupku jako předpokladu odpovědnosti žalobce za správní delikt. Krajský soud uvedl, že místo specifikované jako ulice J. doplněné fotografiemi je dostatečně určité a není možné, aby totožné vozidlo se shodnou RZ bylo zaparkováno na jiném úseku této ulice. Poslední námitkou žalobce bylo jednání neoprávněnou osobou a doručování osobě neoprávněné. K tomu krajský soud uvedl, že v případě, že společnost FLEET Control, s.r.o. znala číslo jednací a další skutečnosti a podala odvolání, je zřejmé, že byla v kontaktu se žalobcem. Toto odvolání proto krajský soud posoudil jako odvolání zmocněnce a měl za to, že žalobce nebyl žádným způsobem zkrácen na svých právech.

[5] Krajský soud tedy konstatoval ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s., že žaloba je nedůvodná a jako takovou ji zamítl. Dle § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl o náhradě nákladů řízení tak, že plně úspěšnému žalovanému nevznikly žádné náklady, které by významně převyšovaly rozsah jeho úřední činnosti, a tedy náhradu nákladů žalovanému nepřiznal.

II. Kasační stížnost stěžovatele

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností podanou v zákonné lhůtě. Namítal nesprávné posouzení právní otázky ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[7] Stěžovatel namítl, že správní orgán porušil svoji povinnost provést ústní jednání, a tím se dopustil zásahu do stěžovatelových práv garantovaných čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Úmluvy, jakož i do čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Dle názoru stěžovatele musí být jeho věc projednána a to za jeho přítomnosti, jakož i za přítomnosti jeho obhájce a musí mít možnost vyjádřit se ke všem prováděným důkazům analogicky jako obviněný z přestupku či z trestného činu. Své závěry podpořil odkazem na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15 A 14/2015 - 35, kde tento soud došel k závěru, že v řízení o správních deliktech, analogicky k § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“), je správní orgán vždy povinen nařídit ústní jednání. Dále poukázal na rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2015, č. j. 30 A 56/2014 - 35 a ze dne 29. 4. 2015, č. j. 30 A 55/2014 - 36.

[8] Stěžovatel dále uvedl, že v rozhodnutí o správním deliktu není přesně specifikováno místo spáchání deliktu, neboť ulice J. v P. měří 665 m a parkování není po celé její délce zpoplatněno. Poukázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 - 37. Stěžovatel dále namítl, že skutková podstata není v souladu se spisy a rozporoval to, zda je průkazné umístění parkovacího lístku za sklem předmětného vozidla. Poslední námitkou stěžovatele byla skutečnost, že řízení o správním deliktu bylo zahájeno nezákonně, neboť předcházející přestupkové řízení bylo vedeno pouze formálně, resp. pouze formálně zahájeno a zastaveno.

[9] Žalovaný se ve svém vyjádření ztotožnil se závěry krajského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a s přihlédnutím k vadám, které je povinen zkoumat z úřední povinnosti.

[11] Ze spisu vyplynuly následující podstatné skutečnosti. Dne 12. 12. 2013 byla stěžovateli, jakožto provozovateli předmětného vozidla doručena výzva správního orgánu I. stupně k zaplacení částky 500 Kč určené dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu s poučením, že namísto úhrady této částky může správnímu orgánu I. stupně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku a to ve lhůtě 15 dnů od doručení. Na tuto výzvu reagoval stěžovatel přípisem, ve kterém označil P. K., nar. X, bytem Č. 601, P. 6 jako řidiče vozidla v době spáchání přestupku. V tomto přípise si stěžovatel též pro případné řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla ve smyslu § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu zvolil jako zmocněnce společnost FLEET Control, s.r.o., IČ: 24149322, se sídlem Smetanovo nábřeží 327/14, Praha 1. Dne 26. 2. 2014 bylo rozhodnuto o zastavení řízení ve věci přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť spáchání daného přestupku nebylo P. K. prokázáno. Jeho opatrovník se téhož dne vzdal práva na odvolání.

[12] Dne 6. 3. 2014 bylo stěžovateli doručeno sdělení o zahájení správního řízení a současně byl poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu s tím, že po uplynutí lhůty 10 dnů bude ve věci vydáno rozhodnutí. Stěžovatel na tuto výzvu nikterak nereagoval. Dne 24. 3. 2014 byl proveden záznam o provedení důkazu listinou správním orgánem I. stupně. Tentýž den bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, podle něhož se stěžovatel dopustil správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a byla mu uložena pokuta ve výši 1.500 Kč splatná do 30 dnů od právní moci rozhodnutí a současně povinnost nahradit paušální náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[13] Dne 1. 4. 2014 bylo zmocněncem, společností FLEET Control, s.r.o. podáno proti výše uvedenému rozhodnutí blanketní odvolání. Správní orgán I. stupně dne 2. 4. 2014 vyzval zmocněnce stěžovatele k odstranění vad podání dle § 37 odst. 3 a § 82 odst. 2 správního řádu ve lhůtě 10 dnů od doručení dané výzvy. Na tuto výzvu zmocněnec nikterak nereagoval, a proto dne 16. 4. 2014 bylo blanketní odvolání předloženo žalované k rozhodnutí. Dne 11. 6. 2014 bylo vydáno žalobou napadané rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání stěžovatele zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

[14] Po přezkoumání výše uvedených rozhodnutí Nejvyšší správní soud došel k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[15] Stěžovatel ve své kasační stížnosti uvedl, že místo spáchání deliktu je ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně specifikováno vágně, neboť není dostatečně určité. Správní orgán I. stupně popsal spáchání správního deliktu takto: „...dne 13. 5. 2013 v čase 10:12 v ulici J. v P. porušil nezjištěný řidič uvedeného vozidla zákeř vyphývající z dopravní značky IP25a...“.

[16] Jak již Nejvyšší správní soud uvedl ve svých dřívějších rozhodnutích, např. v usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73: „Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným“.

[17] V dané věci se jedná o správní trestání, a tudíž je třeba, aby skutek, pro který je se stěžovatelem vedeno správní řízení o správním deliktu, byl řádně označen, a to nejen časem,

pokračování

ale i přesným místem jeho spáchání. Důvod takového požadavku je zřejmý – z popisu skutku musí být patrné všechny skutkové okolnosti jednání potenciálního delikventa, které jsou rozhodné pro úsudek, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu, kvůli němuž je řízení vedeno. V případě stěžovatele bylo ve výroku rozhodnutí uvedeno, že k tomuto správnímu deliktu mělo dojít tím, že stěžovatel jakožto provozovatel předmětného vozidla nezajistil dodržování pravidel silničního provozu v souladu s platnou právní úpravou. K porušení povinnosti mělo dojít tím, že na ulici J. mělo být předmětné vozidlo zaparkováno v zóně placeného parkování bez zaplacení parkovaného. Nicméně správní orgán I. stupně blíže nespécifikoval místo, kde mělo k porušení pravidel silničního provozu dojít, neboť místo spáchání deliktu bylo označeno jako „ulice J.“.

[18] Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že je naprosto absurdní, aby stejný automobil se stejnou SPZ byl zaparkován v jiném úseku v J. ulici v P. V tomto dává Nejvyšší správní soud krajskému soudu za pravdu; opravdu není možné, aby bylo předmětné vozidlo ve stejnou dobu na dvou místech na dané ulici, ale ani kdekoli jinde. To však pro věc vůbec není podstatné. Stěžovatel namítal, že předmětná ulice je dlouhá asi 665 m a že na této ulici jsou jak placená místa k parkování, tak i místa neplacená. Z výroku správního orgánu I. stupně ovšem nelze dovodit, kde přesně v rámci dané ulice se skutek stal, tudíž nelze posoudit, zda právě v tom místě, kde měl být skutek spáchán, bylo vskutku parkování zpoplatněno. Tuto vadu rozhodnutí v tomto případě nelze překonat ani s poukazem na fotografie, které jsou součástí spisu a jimiž byl proveden důkaz listinou. I kdyby takové fotografie mohly při důkladném zkoumání a porovnání se situací na místě samém třeba ohledáním či analýzou dostupných mapových nebo jiných podkladů (např. podkladů pro umístění dopravních značek) vést ke zjištění, kde přesně v rámci J. ulice stěžovatel parkoval, není možné takovýto závěr činit až *ex post* při analýze samotného správního rozhodnutí, nýbrž v samotném řízení o správním deliktu. Výsledek zjištění pak musí nalézt odraz v natolik přesném a jednoznačném popisu skutku, že z něj bude patrné, že parkující vozidlo stálo právě na takovém místě v rámci dané ulice, na němž bylo třeba zaplatit poplatek za parkování.

[19] K námitce stěžovatele o nekonání ústního jednání lze v konkrétním případě stěžovatele poukázat na § 49 odst. 1 správního řádu: *Ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné.* Ve stěžovatelově případě správní orgán neměl dostatek podkladů k tomu, aby mohl bez důvodných pochybností určitě specifikovat především místo spáchání skutku, pro který bylo řízení o správním deliktu zahájeno. Nařízení jednání bylo v daném případě vhodným a účelným prostředkem k odstranění těchto nejasností. Správní orgán tedy v daném konkrétním případě nařídil jednání měl, ledaže by nejasnosti odstranil jiným srovnatelně účinným způsobem.

[20] Ohledně přestupkového řízení, které proběhlo vůči panu P. K. a bylo zastaveno, Nejvyšší správní soud uvádí, že správní orgán v souladu se zákonem po sdělení informací o řidiči předmětného vozidla, zaslal údajnému pachateli P. K. předvolání, které nebylo doručeno. Následně mu byl v souladu s přestupkovým zákonem ustanoven opatrovník. Po ústním jednání, kterého se zúčastnil pouze opatrovník, bylo v nepřítomnosti P. K. řízení zastaveno a následně se opatrovník vzdal práva na odvolání. Vzhledem k tomu byly podmínky §125f zákona o silničním provozu splněny, a tedy následné řízení o správním deliktu bylo se stěžovatelem zahájeno v souladu se zákonem.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Ze shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost byla podána důvodně, a proto podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil napadený rozsudek krajského soudu. Jelikož již v řízení před krajským soudem byly dány předpoklady pro zrušení rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgán I. stupně (neboť v dalším řízení bude třeba upřesnit popis skutku ve smyslu právního názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem výše), zrušil Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. obě správní rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán shora uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Protože stěžovatel měl v řízení o kasační stížnosti i v řízení o žalobě úspěch, má právo na náhradu nákladů těchto řízení.

[23] V řízení o žalobě vznikly stěžovateli náklady řízení zaplacením soudního poplatku ve výši 3.000 Kč a odměny jeho zástupce. Odměna zástupce činí za šest úkonů právní služby (převzetí věci - 3.100 Kč, podání žaloby - 3.100 Kč, replika k vyjádření žalovaného - 3.100 Kč, dvou účastí na soudním jednání – 2 x 3.100 Kč a účasti na jednání, při kterém došlo k vyhlášení rozsudku – 1.550 Kč) celkem částku 17.050 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) a § 11 odst. 2 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“)]. Náhrada hotových výdajů činí 6 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky), tj. 1.800 Kč. Náhrada za promeškaný čas činí částku 2.200 Kč [§ 14 odst. 1 písm. b) vyhlášky, tj. za 22 započatých půlhodin strávených na celkem třech cestách k soudu a zpět, dvakrát z Otmíče, jednou z Prahy]. Náhrada na cestovné (§ 13 vyhlášky) činí celkem za 3 soudní jednání částku 5.748 Kč za dvě cesty osobním automobilem na trase Otmíč – Pardubice a zpět (2 x 2.734 Kč za vždy 322 km) a jednu cestu vlakem Praha-Pardubice a zpět (280 Kč za jízdenku vlakem tam a zpět).

[24] Odměna zástupce za další poradu s klientem spolu s paušální náhradou hotových výdajů nebyla shledána účelně vynaloženým nákladem proto, že sice advokát stěžovatele tvrdil, že poradu si klient sám vyžádal, nedoložil však (a ani netvrdil), jaké otázky smysluplně se vztahující k projednávané věci byly na této poradě s klientem řešeny.

[25] Celkem tedy odměna a náhrada hotových výdajů činí za řízení o žalobě 29.798 Kč (3.000 Kč plus 17.050 Kč plus 1.800 Kč plus 2.200 Kč plus 5.748 Kč). Protože zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, jeho odměna se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 26.798 Kč (tj. bez soudního poplatku), tedy 5.627,58 Kč. Jelikož má stěžovatel právo na náhradu těchto nákladů vůči žalovanému, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že je žalovaný povinen nahradit stěžovateli k rukám jeho advokáta náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 35.425,58 Kč.

[26] V řízení o kasační stížnosti vznikly stěžovateli náklady řízení zaplacením soudního poplatku ve výši 5.000 Kč a odměny jeho zástupce. Odměna zástupce činí za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti; jiné podání nebylo stěžovatelem učiněno) celkem částku 3.100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky] a náhrada hotových výdajů činí 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky). Jelikož je zástupce stěžovatele plátcem daně z přidané hodnoty, jeho odměna se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 3.400 Kč (opět bez soudního poplatku), tj. 714 Kč. Jelikož má stěžovatel právo na náhradu těchto nákladů vůči žalovanému, rozhodl Nejvyšší správní soud

pokračování

tak, že je žalovaný povinen nahradit stěžovateli k rukám jeho advokáta náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 9.114 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. září 2015

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu